

Niečo piť musia, uvažoval, asi vodu ako mačky a psy. Ohrádku čo najtichšie prikryl zdrapom koberca, ale dával pozor, aby sa nikde nedotýkal vtáčieho tela. Potom sa chvíľu díval cez škáru, či ho nikto nesleduje. Otvoril dvere, vykĺzol von a zavrel za sebou. Nejaký čas sa ešte túlal po parku a hľadal okolo odpadkových košov, až konečne našiel odhodený plytší papierový pohárik. Umyl ho vo fontánke a nabral doň čistú vodu.

Keď v strážnej búde opäť odkryl z ohrádky kus koberca, vták v nej ležal rovnako nehybne ako pri jeho odchode. Pohárik s vodou položil vedľa neho a povzdychol si. Na jednej strane si uvedomoval, že ak by bol vták v bdelom stave, zrejme by asi uletel alebo by ho mohol dobnúť, lenže takto zase netušil, či vôbec žije. Smutne kľáčal pri ohrádke a nevedel, čo má robiť. Znovu bezradne pohladil operenca po svetlom perí a vtom

sa teličko trochu pohlo. To Ferko nečakal. Strhol sa a prudko sa mu rozbúchalo srdce. Vták teda predsa len žije! Určite sa to podarí, on ho vylieči a potom sa budú spolu kamarátiť ako ten muž vo filme s medveďom.

Oprel sa rukami o stehná a cez látku nohavíc nahmatol kartu Veselého Harryho. Vybral ju z vrečka a znovu si prezrel klaunovu rozosmiatu tvár na obrázku. „Toto je šťastná karta,“ šeptom zopakoval Ferko slová, čo mu povedal dlháň v klube. Natiahol ruku s kartou a strčil ju vedľa vtáčieho telička. Šťastná karta určite pomôže zranenému vtákovi, aby sa

